

lem dér gør mig noget Uret. For hvad var dér Tale om at udlåne, da jeg forelagde Forslaget? Der var Tale om at udlåne 2 Mill. Kr., idet det var 400,000 Kr. aarlig i 5 Aar. Hvad er der Tale om at udlåne nu? Der er Tale om at udlåne 1/2 Mill. Kr. aarlig i 3 Aar, og det bliver da endelig kun 1 1/2 Mill. Kr. Det forekommer mig derfor, at jeg er paa den rigtige Side, idet jeg nu ikke er med til at udlåne mere end 1 1/2 Mill. Kr. af Stats-Laanefonden, altsaa ikke en Gang saa meget, som jeg selv havde foreslaaet. Hvorledes det vil gaa om 3 Aar, ved jeg ikke. Om man virkelig om 3 Aar kan tage det, man benævner Boligsagen, og saa komme ind paa ganske andre Bestemmelser, give Loven et helt andet Indhold, tør jeg ikke sige, men det er jo muligt. Man har altsaa taget den Frist for at tænke sig om. Det ærede Medlem sagde, at det var uheldigt, hvis Lovene overhovedet nu skulde have en anden Revisionsfrist end de almindelige 5 Aar, altsaa nu 3 Aar. Men det er jo ikke Mening. Meningen med dette har været, at da Finansministeren bestemt modsatte sig, at man skulde gaa udenfor dette Lovforslags Ramme, saa ønskede man at indskrænke Revisionsfristen til 3 Aar for at forsøge, om man til den Tid var kommet videre med den Sag, man vilde have indpasset i den Ramme. Det vilde have været ganske urimeligt af Finansministeren at modsætte sig dette, det vilde have været en Haardnakkethed og en Stædighed, som jeg ikke syntes, jeg kunde gøre mig skyldig i. Det ærede Medlem sagde, at jeg selv havde sagt, at jeg havde al Grund til at passe paa Stats-Laanefonden. Jeg synes ikke, at jeg er kommet udover det, jeg har sagt; thi hvad Stats-Laanefonden angaar, er det jo saaledes, at efter 1920 kan den ikke hvile i sig selv — det var det Ord, det ærede Medlem brugte —, saa maa Staten træde hjælpende til, hvis man gaar ud fra, at de Virksomheder, til hvilke Stats-Laanefonden yder sin Hjælp, alle er i Gang paa samme Vis som nu. Imidlertid er det ikke meget store Beløb, Staten maa yde. Jeg har naturligvis ikke Tallene ganske nøjagtigt i Hovedet, men jeg vil antage, at det er Beløb, der svinger mellem 1 og 2 Mill. Kr., maaske gaar lidt højere op mellem 1920 og 1930, men saa atter falder, saaledes at omtrent ved 1930 vil Stats-Laanefonden — stadig givet, at man ikke kommer udenfor de Foranstaltninger, til hvilke der i Øjeblikket gives Statshjælp gennem Stats-Laanefonden — atter kunne præstere, hvad

den skal. Det er jo ikke umuligt, at man kommer til helt andre Foranstaltninger — derom skal jeg ikke sige noget —, men der er jo længe til 1930, og det er ikke sikkert, at hverken det ærede kongevalgte Medlem eller jeg er med til den Tid.

Ja, hermed tror jeg saa nogenlunde dels at have besvaret de Spørgsmaal, der er rettede til mig, dels at have taget Hensyn til de Overvejelser, som ærede Medlemmer har anstillet. Da man altsaa, saa vidt jeg forstaa, er enig om at ville lade Loven passere dette høje Ting — som det ogsaa i det væsentlige skete i det andet Ting — i nogenlunde samme Skikkelse, hvori den er forelagt, er der mindre Grund til at komme ind paa Enkeltheder. Jeg vil blot endnu nævne en Ting. Det ærede 9de kongevalgte Medlem (Enevold Sørensen) sagde, at jeg havde erklæret det for noget tvivlsomt, om ogsaa de, som søgte Laan, vilde være fornøjede med, at der kun var stillet 1 1/2 Mill. Kr. i Udsigt i Stedet for de oprindelige 2 Millioner. Dertil vil jeg sige: Ja, jeg tror ikke, de vil være ret vel fornøjede; i alt Fald strømmer der nu Andragender ind, og man vil altsaa ikke kunne imødekomme dem ud over den Grænse, som nu er sat. Fra talrige Medlemmer af det høje Folketing er der allerede paa Byggeforeningers Vegne rettet saadanne Anmodninger til Finansministeriet. For saa vidt vilde jeg ønske, at man var blevet staaende ved de 2 Millioner, 400,000 Kr. aarlig i 5 Aar, men man har altsaa af Hensyn til kommende nye store Spørgsmaal, der maaske vil rejse sig, indskrænket Lovens Varighed til 3 Aar, og det har jeg ikke villet modsætte mig. Det er muligt, at man om 3 Aar ikke er videre med Boligsagen og saa maa vende tilbage til denne Lov, som har gjort stor Nytte, og som mange Mennesker har været velfornøjede med.

Niels Rasmussen: Jeg takker den højtærede Finansminister for den tilfredsstillende Besvarelse af de af mig til Ministeren rettede Spørgsmaal.

Christiansen: Den højtærede Finansminister sagde, at han saa helst, at de, der vilde bygge, mødte med noget, at de selv havde Penge, saaledes at de kunde støtte de Byggeforetagender, de havde i Gang. Jeg tror ikke, at det er det almindelige Forhold nu om Stunder. Hvis Folk har Penge, ønsker de ikke selv at optræde som Bygherrer og binde deres egne Midler i tredje Prioritet, men de